

Cena nr. wazędzie
3 ct. (6 hal.)

PRENUMERATA
w Krakowie i Podgórzu miesięcznie
1 K. 40 h.
w odosobieniu do domu dopłaca
się 20 halercy.
Na prewencyjnie miesięcznie K. 1.50.
Prenumerata za granicą:
1 mk. 20 hal., 2 mk. 30 ct., 3 mk.
miesięcznie.

NOWINY

DIENNIK ILUSTROWANY DLA WSZYSTKICH

OZGOSZENIA
za wiecej pól 16 hal., za każdy
następny raz 12 hal., drobne ogło-
szenia po 6 hal. od wyrazu (minimum
50 hal.). Nadesłane za wiecej pól
50 hal., spody na każdej stronie
po 2 kor. — Złoty 100 Korona
za tysiąc.

Inserty prowadzi w swoim zarządzie
p. Marian Hupczyński
Administracja „NOWIN” Zacięta 7.
od 9-1 w pol. i od 2-6 popołudnia

Na Lwów skład i ekspedycja
AGENCYJA SOKOŁOWSKIEGO
Pawel Sosnowski.

REDAKCYJA I ADMINISTRACJA:
Kraków, ul. Zacięta 1. 7, Telefon 512.
Drukarnia w drukarni A. KOZIĄŃSKIEGO

Redaktor naczelny:
LUDWIK SZCZEPAŃSKI.

Wiadomości ustnie, telefonicznie i listownie przy-
maje redakcja (telefon 512) od godziny 7 rano do
poła. 8 wieczorem. — Reklamów nie zwraca się

„Nowiny” wychodzą codziennie. — Cena numeru 3 ct. (6 h.) — W poniedziałki i dni poświęcone 2 centy.

Wszecchruski ruch wiecowy.

Prócz setek wieców, jakie urządzili i urządzają mają w Galicji ukraińcy i starorusińscy po wsiach, miasteczkach i miastach, mają się odbyć — jak zapowiada „Dilo” — przy końcu b. m. (30 i 31) wielkie wiece okręgowe w 10 miastach: w Tarnopolu, Złoczowie, Brzeżanach, Borszczowie, Stanisławowie, Kolomyi i równocześnie, Sniatynie, Drohobyczu, Przemyślu i Żółkwi. Wiecować się będzie pod gołym niebem. „Dilo” wyzywa Rusinów, aby na te wiece szli „chmarzami”. Po „wieczach” odbyć się mają spacery na wielką skalę.

Koroną ukraińskiej roboty wiecowej ma być „wskrajawie narodne wice”, jakie zwołują do Lwowa, na 2 lutego 18 mieniem „narodnej rady” pp. Kostj Lewicki i L. Cegielski. Ten wiec ma się odbyć pod gołym niebem, na polance Wysokiego Zamku. Odezwa, jaką tysiącami rozszalała po całym kraju, głosi, że projekt reformy wyborczej jest już całkiem (?) gotowy, z wyjątkiem ustępów, dotyczących Galicji. Jest to oczywiście nieprawda; br. Gutsch bowiem musi w pierwszym rzędzie wyrównać rachunki między Czechami a Niemcami, do czego jeszcze daleko.

Na osobny wiec wszecchruski zwołują chłopów „patroci” z pod znaku moskalfolskiego „Haliczana”. W tej gazecie czytamy, że „narod gotowitsa k” borbie na wieczach po siolam, miasteczkach i gorodom na prowincji. Tylko w centrie naszej polityczkiej różni biotsa puls słabo”. A zatem — trzeba zwołać wiec rosyjski we Lwowie. Co to 5 albo 10 tysięcy wiecowników! Moskalfowie chcą, aby rozspitowane przez nich tłumy „muzików” zalały Lwów i żądają wiec, aby na ich „wiece” przyjechało do Lwowa 100.000 „rosyjskich ludzi”. Lecz niestety „lwojski sztab madszci” (milczy) i „Halicz” zapytuje z żalem: „Razwie mozie nie gospodi dopustiti, czoby nazw narod sziel pod znamia socialistow ili ukrainoflow?” Radi Boga, nie upuszcjcie epokalnawe mamienta iz widu; wremia uchodit, parlament alkriwajotsa, a srok (termin) wasienarodnawo wiecza jeszcze nie naznaczen. Caveant consules! — dodajmy: kacapy!

włocian, mają zebranych pouczyć o zamierzonym zmianie ordynacyi wyborczej. W praktyce jednak rzecz inaczej się przedstawia, gdyż o znaczeniu i doniosłości powszechnego głosowania mówi się najmniej, a natomiast swojey i obcy agitatorowie roznamięniają lud, podburzają lud przeciw innym narodowościom, klasom i stanom. Nie dziwnego, że w ludzi, którzy nie zdaje sobie nawet sprawy o istocie powołanego głosowania, wyrabiają się błędne mniemania o następstwach mającym zupełnym przewrocie, o zmianie stosunków społecznych, o utracie mocy obowiązujących ustaw...

Z KRAJU.

Nowa instytucja humanitarna w kraju.
W lwowiczu otwarty został szpital dla nieuleczalnych i matłoków z inicjatyw miejscowego proboszcza ks. kanonika Podgó-

skiego. Jest to pierwszy tego rodzaju zakład w kraju. Przyjmowani są chorzy płatni i bezpłatni. Miejsce w szpitalu jest narazie 30, gdy fundusze napłyną liczba ta zwiększy się w dwójnasób. Chorzy przyjmowani są bez różnicy wyznania i narodowości.

Jarosławska sprawa. Przed lwowskim sądem przyszłego tygodnia się rozprawa prawowa. Oskarżonymi byli pp. Leon Margel i Artur Seelish, wydawcy i redaktorowie „Tygodnika Jarosławskiego”. Zaskarżyli ich adwokat z Jarosławia dr. Władysław Grabowski i porucznik 90 pp. Jan Rolinkowski obrząc czech, popelnili drukiem. Dr Grabowski mianowicie zarzucał w „Tygodniku” to, że jest „pijawką chłopską”, że procusuje i egzekwuje chłobów o drobne kwoty, robiąc im obhrzymie kosta itp. porucznikowi Rolinkowskiemu zaś, że sekuje żołnierzy, że się znęca nad nimi itd.

Podsądnym bronił adw. dr Zipper. Oskar-

Król na „tesie. (Patrz: Ze świata: Kronika ilustrowana).

Urzędowa „Gazeta Lwowska” pisze o agitacji wśród Rusinów. „Liczne wiece włociańskie, zwoływane w różnych gminach powiatu, gromadzące nieraz tysiące i więcej

PIECZĘCE KAUCZUKOWE i METALOWE **MONOGRAMY** HERBY i NAPISY rzeźbione
do farby i laku w złocie, srebrze i kamieniu.

wykonuje szybko S. NIEMCZYK dawniej F. WOJTYCH, Kraków, Sukiennice 10 (od strony kościoła NMP.). Wysylik odwrotną pocztą.

żeni ofiarowali dowód prawdy i w tym celu postawili cały szereg wniosków, z których trybunał tylko trzy przyjął. Wówczas złożyli obaj oskarżeni deklarację, iż zarzuty, zawarte w inkriminowanych artykułach są niezgodne z prawdą i że je cofają — a gdy oskarżyciele deklarację tę uznali za wystarczającą, trybunał wadał wyrok uwalniający.

Nowy Sącz, 26 stycznia 1906. (*Zgromadzenie ludowe p. Polotska. — P. Głębicki za zaproszeniem.*)

Dnia 26 h. m. odbyło się tu w sali Czynności mieszczarskiej zgromadzenie ludowe, zwołane przez posła p. Jana Polotską w celu omówienia sprawy projektu reformy wyborczej. Na zgromadzenie przybyli prawie wszyscy naczelnicy gmin powiatu nowosądeckiego w liczbie 60 i następ. z tych gmin. Zgromadzeniu przewodniczył p. Maciejczyk, naczelnik gminy Podgórz, sekretarzowali p. Józef Rubiec, naczelnik gminy z Łyczawy i p. Pawlikowski burmistrz z Starego Sącza. Po krótkich przemówieniach i dyskusji uchwalono głosowaniem jednopołośnie oświadczyć się za powołaniem, tajem i bezpośrednim głosowaniem, jednak nie za równym głosowaniem t. j. że nie wszyscy wyborcy mają mieć jednakże prawo głosowania, lecz odpłatnie podatką mają mieć po dwa głosy, zaś ci, którzy żadnego podatku nie odpłacają, tylko po jednym głosie. Zgromadzeni własnianie umotywowali tę rezolucję tem, że niepodobna, aby parobek miał takie same prawo głosowania jak gospodarz. (Jest to także system „plurality”, a nie chłopacką modę. *Przyp. red.*)

W poniedziałek 29 h. m. zwołuje komitet obywatelski (narodowo-demokratyczny) w sali ratuszowej o godz. 2 po południu zebranie w celu porozumienia się w sprawie reformy wyborczej. Na tem zebraniu między innymi wybrębili referat o reformie wyborczej i wyodrębnił Galicyi posel do sejmiku i do rady państwa prof. dr Stanisław Głębiński. W o-

bawie przed socjalistami wstęp będzie dozwoływany tylko za okazaniem zaproszenia.

Spiegostwo wojskowe. W sprawie rzekomego spiegiostwa wojskowego, donoszą z Białej, że równocześnie z p. Frauenknechtem z Białej, także geometra p. Speiser został z więzienia śledczego na wolność wypuszczony.

Zbłąkany w kopalni.

Dnia 20 zm. Józef Dawis, górnik, pracujący w kopalni węgli w Pilistom, w stanie Pensylwanii, odłączył się po skróceniu pracy od reszty górników, zaszedł do opuszczonej części świata podziemnego i zginął w labiryncie korytarzy, biegnących we wszystkich kierunkach. Porzątkowo nie troszczył się wiele, sądząc, że przecież zginąć nie może w kopalni, w której codziennie pracują setki ludzi.

Przechodził więc z korytarza do korytarza, a gdy nie mógł znaleźć wyjścia, przekonał się wreszcie, że zbłąkał i że trudno mu będzie wytrafić, jeżeli go towarzysze pracy nie odnajdą. Miał przy sobie nieszczęśliwie i trochę herbaty w blaszance. Jadł bardzo oszczędnie i po posiłku puszczal się w dalszą drogę, od czasu do czasu krzycząc. Odpowiadało mu tylko echo. Nie dochodziły go żadne głosy ludzkie.

Już na drugi dzień zabrakło mu oleju w lampie, pozostał więc w zupełnej ciemności. Wobec tego mógł odbywać dalszą drogę tylko bardzo wolno, gdyż każdy krok mógł być przypisany go o runięcie do niższych strzbów kopalni. W czwartym mniej więcej dniu zabrakło mu pożywienia i herbaty. Od tego czasu przechodził straszne cierpienia, nie tylko bowiem oblażał go głód, ale także mrozo, a nadto zaczął mu dokuczać głód i pragnienie. W jednej z takich wędrówek potknął nogą o blaszaną z chlebem, zeschniętym

jak kość. Po spożyciu chleba wstała weń iskra nadziei, ale nie na długo, wkrótce bowiem był tak wyścieślony, że nie mógł głosu wydobyc, chociaż w oddaleniu widział światła kagańców poszukujących go górników. Omdlały upadł na ziemię, a gdy się przebudził, dołka panowała zupełna noc. — Pusił się w dalszą drogę i po kilku godzinach wędrówki poczuł przeciąg powietrza, zerwał się w tę stronę, ale dalszą drogę mógł odbywać tylko, zślizgając się po ziemi.

Jak długo odbywał tę podróż, nie umie powiedzieć. Znalazłono go nieprzytomnego w oddaleniu stu jardów od miejsca, gdzie pracowali górnicy. Jak się okazało, Dawis błądził w kopalni w przeciągu 9 dni.

Co słycać w mieście? Kraków. 28 stycznia.

KALENDARZYN.

Dziś w niedzielę Karola. — Jutro w poniedziałek Franciszka S. — Pojutrze we wtorek Marty panny.

Niedziela.

Teatr miejski. O godz. 3-ciej „Belleme polskie”, jaścha w 3-ech aktach, L. Rydla muzyka M. Świerzyńskiego.

O godz. 7-mej „Wieniar trzech króli”, kom. w 5 aktach, W. Szekspira.

Rocznica śmierci Kilińskiego. W poniedziałek dnia 29 h. m. odbędzie się w kościele OO. Dominikanów uroczyste nabożeństwo żałobne staraniem cechu szewców krakowskich, jako w 89 rocznicę śmierci Jana Kilińskiego, szewca, pułkownika 20 pułku piechoty b. wojska polskiego.

Romans

napjętniejszej na świecie kobiety, zpiasny przez nią samą.

25) (Przekład z włoskiego).

(Dokończenie).

Przybiegli doktorzy i przymusiłi go do rolniczej kawałka lodu, ale to wcale nie sprowadziło polepszenia.

Szeptano w sali: księżę otruty!

Posłyszała to Bianka, która nieporozumiała siedziała, zerwała się i zaczęła jeść tort z pospiechem.

Głenie śmił się pokryły twarz Wielkiego księcia; przywalił do siebie kardynała i rzekł, z trudnością wymawiając wyrazy: — Mianuje się moim następcą. Czuj! nad moją małżonką i nad Antonio, naszym synem.

Poczem opadł na poduszki i wyzionął ducha.

Podezas, gdy młniś niesli zwłoki do kościoła, aby je złożyć do trumny, Bianka wyla się również w okropnych konwulsjach.

Cierpiała strasznie w dziesięć godzin po śmierci męża, zamknęła oczy na zawsze.

Działo się to w nocy z d. 19 na 20 października 1587 r.

Kardynał Ferdinando, nowy wielki książę Toskański kazał pochować brata z niebawymy przepychem, ciało Bianki

Capello zaniesiono do kaplicy Santo Lorenza i tam w prostej trumnie między dwoma grobnicami wystawiono.

Proboszcz tego kościoła prosił wielkiego księcia o pomieszczenie trumny na katafalku i ozdobienie trumny koroną, symbolem jej godności za życia. Odpowiedź kardynała brzmiała: „Nie! nosila jakiś czas koronę, ale nie była jej godna”.

Zwłoki wielkiego księcia Francesco pochowano w grobie Medyceuszów, gdy przeciwie zwłoki Bianki pogrzebano w prostej trumnie i w grobie zwykłym obok kaplicy Santo Lorenza.

Kardynał mimo śmierci Capello wcale dla niej nie złagodniał, kazał za wszystkich budynków, jakie posiadała porządkować herby, poltice i publicznie ogłosić, że Don Antonio jest dzieckiem podstawiem.

Ten Don Antonio został później Markiem i zmarł jako wielki Piotr Maltańskiego zakonu.

Protokół sekcji odbytej na zwłokach wielkiego księcia i jego małżonki znajduje się do obecnej chwili w sekretarnym archiwum w Florencji, sporządzony w języku łacińskim i przekonywa, że oboje zmarli byli otruci.

Wenecjanie, którzy wspominali z dumą Biance Capello, jako siedzącą na najpotężniejszym tronie Włoch przez długie lata rozprawiali, że była otruta przez szwagra.

Ale to potwarz, nie mająca podstawy.

Historyczne dokumenta dowodzą przeciwnie i potwierdzają, że Bianka sama stała się ofiarą własnego, nikczemnego czynu.

Drżała ona prawis ciągle przed uroczyszeniem się Antonia z obawy, że kardynał złoży dowody wielkiemu księciu, jako dziecko zostało podstępem podsunione.

Powinien zatem umrzeć.

Nie spoceła, aż kardynał, pogodziwszy się z bratem przybył do Florencji i znalazł się na uczcie przez nią wyprawionej.

Odkarmowała ona gościów z uroczym umiarem tort zatrutych, który przygotowała własnemi rękami.

Posłouch zblęzłszy jej małżonka zniweczył jej plan: wróg pozostał przy życiu, a najwierniejszy jej przyjaciel padł otruty.

Usłyszawszy szept w sali:

— Wielki książę otruty!

Nie czekała aż arystokracja i lud Florencji zapyta się:

— Kto go otrul?

W tej okropnej chwili Bianka wiedziała co ją może uratować.

Piękną uroczą truciźna zniszczyła, ale zabezpieczyła ją od napętnowania hanbą jako trucielielkę.

Proczce wyraził nieszczęśliwej wielkiej księżyni Giovanna d'Austria: „Bianko Capello, Bóg cię ukarze” zięcił się.

Koniec.

Konfekeye dziecinna FRANCISZEK MARTIN
poleca
 w wielkim wyborze i po niskich cenach
 dawniej „FELICYA“, Rynek gł. L. 12.

Procedura „sub auspiciis imperatoris“. W sobotę dnia 3 lutego b. r. o godz. 12 w południe odbędzie się promocja „sub auspiciis imperatoris“ p. Tadeusza Jana Kantego Dziurzyńskiego, o doktora praw. Po zwykłej ceremonii p. delegat Fedorowicz wręczy promowanemu się pierścionek brylantowy od cesarza.

Z dyrektury policji. P. Kamil Goehardt, razem z Zielonem został zamieniany praktykantem konceplowym w ławej dyrektury policji.

Konna policja w Krakowie. Jak się informujemy, z dniem 1 marca b. r. konna policja rozpocznie pełnić służbę na ulicach naszego miasta. W koszarach przy ul. Smoleńsk odbędzie się obecnie t. zw. „szkoła“ nowo zorganizowanego oddziału konnej policji, do którego powołano 25 ludzi z łutelskich pułków kawalerji. Na czele oddziału stoi pułkownik p. Karol Podradzi, przydzielony do Krakowa z lwowskiego oddziału konnej policji.

Filarmonia lwowska przynosi naszemu światu muzycznemu nową istotnie niepowstałą dotychczas. Grono znakomitych wirtuozów paryskich, rozmówione w starej muzyce 17-go i 18-go wieku utworzyło przed pięciu laty zespół artystyczny, mający za zadanie wskazać i w popołudniach bursiawskich wieków zapędlone iskry boskiej muzyki wielkich mistrzów na oryginalnych dawnych instrumentach.

Koncert. W poniedziałek dnia 29 stycznia w sali „Sokola“ krakowskiego odbędzie się koncert Zygmunta Zawrockiego, barytona, b. artysty opery warszawskiej z laskawym współudziałem: Wład. Ordon-Sosnowskiej, artystki dram. teatru mińskiego, Maryi Carcw (Kerju) pianistki i Aleks. Żelwerowicza, art. dram. teatru mińskiego.

Początek o godz. wpół do 8-mej.

Koncert na rzecz ubogich pozostających pod opieką pp. Ekonomek, odbędzie się w poniedziałek d. 15 lutego. Udział w tym koncercie oprócz bratanki Elżbiety Krasickiej, znanej w szerokiej kółkach muzycznych artystki, o wybitnym talentie wokalnem, prof. dr. Franciszka Bylickiego i orkiestry 13 p. p. pod kierunkiem osobistym p. ka-

pelmistrza J. Hocka, wezmą również inne siły artystyczne, o czem doniosła szczegółowo alfab. Stowarzyszenie pp. Ekonomek ma tak uznane zasługi w zakresie rozumnego i skutecznej dobroczynności, że byłoby zbytecznem polecać je poparcia i opieki szanownej publiczności. Bilety są do nabycia w katedrze S. A. Kryżanowskiego.

Z Uniwersytetu Lwowskiego. Oddział krakowski Uoiw. lud., urzędują w niedzielę 28 b. m. o godz. 5 po południu w sali Muzeum techn.-przem. wieczór literacki, na którym odczytują utwory własne p. Bolesław Gorczyński „Polskie“ i „Inteligent“, p. Michała Szwarcówna, autorka „Pasierbicy“, sztukę w 1 akcie p. t. „Pozegnanie“. Wstęp na salę 30 hal., krzesło 60 hal.

Kolędy na chór mieszany chłopięcy, w ukladzie Żeleńskiego, Galla, Kuzkiewicz, Decca, Bury i Fuka, odbędzie w niedzielę 28 b. m. w Katedrze na Wawelu, podczas Sumy (godz. 10). Chór uczniów gimnazjum św. Jacka pod kierownictwem p. St. Bury.

Przyjaciel p. Węgrzyn. Wczoraj na skutek doniesienia p. Gustawa Weingrina, fałsz Węgrzyn, który dnia 13 b. m. opuścił więzienie w Wiańcu, gdzie przesiadził półtora roku za fałszerstwo pieniędzy, aresztowała policja jego przyjaciela Jana Kazimierza Słowicza, współpracownika „Boruty“. Słowicz bowiem sprzeniewierzył na szkodę Węgrzyna jego rzeczy wartości wrzesło 500 kor., które mu on oddał w przechowanie, gdy pod zarzutem fałszerstwa pieniędzy został przed blisko dwu laty aresztowany.

Kradzież 27 000 kor. na pocztę w Krakowie. Rozprawa przeciw woźnemu pocztowemu Antoniemu Mayerowi, obwinionemu o kradzież 27 000 kor. w filialnej pocztynie na przedmieściu dworca oraz przeciw jego żonie, oskarżonej o współudział w tej kradzieży, odbędzie się w kadencji lutowej przed sądem przysięgłym.

Zapasy w cyrku Sarrasanego. Jak donieśliśmy we wczorajszym numerze poranym w piątek pokonał Cyganiewicz Luricha w 13 minutach, (Lurich także w wale) ze Jankowski Pierre le Colosse'a w 26 minutach; w sobotę walczyli: Cyganiewicz z Pugaczowem, Lurich z Jan-

kowskim i Kali Ali Ogły z Paplowakim, nowo zgłoszonymi zapasnikami polskim z Łodzi. (Wynik podamy w poniedziałkowym numerze).

Wobec wyniku dotychczasowych zapasów, Cyganiewicz najprawdopodobniej zyska pierwszą nagrodę, druga i trzecia rozstrzygnie się między Lurichem, Pugaczowem i Jankowskim. P. Piotr Jankowski, z Warszawy, światowej sławy zapasnik, odznaczony przeszło 30 nagrodami za zwycięstwo w międzynarodowych zapasach, wzywał obecnie p. Bielskowskiego, (który zrażał niepowodzeniem wycofał się z konkursu) i ofiaruje 300 koron, w razie gdyby go Bielskowski zwyciężył, sam zaś zapowiada, że Bielskowskiego połowy w 20 minutach, a w przeciwnym razie daje mu 100 koron. Względnie walka p. Jankowskiego jest bardzo spokojna, a na twarz ality widzą ciągle uśmiech.

Konkurs zwycięzców. Zarząd główny Towarzystwa Szkoły Ludowej ogłasza niniejszym konkursu celem obświadczenia posady zwycięzców przy szkole im. Maryi Konopnickiej w Opatowie Morawskiej. Wymagany egzamin wydziałowy z II grupy. Płaca roczna kor. 1.600, 10 procent na mieszkanie t. j. 160 koron oraz dodatki miejscowo 300 koron; razem kor. 2.060 rocznie. Podania do dnia 15 lutego wnoszą należy do zarządu głównego T. S. L. w Krakowie. Kompetencji na czas pełnienia obowiązków przy powyższej otrzymują ulup z zajmowanej posady przy szkole publicznej.

Wieczór patryjotyczny ku uczczeniu rocznicy wybuchu powstania styczniowego urzędu „Sokół“ podjął dzień w niedzielę o 7 wieczorem w sali własnego gmachu. W skład wspaniałego programu wchodzi: odczyt historyczny prof. dra E. Kozłowskiego, śpiew solowy panny Łowczyńskiej i p. Lisakowicza, wiołencola solo prof. Skarżyńskiego, deklamacja art. mal. pana Benedyktowicza, kwartet amatorski, solo cyra p. Szewskiego, art. i dram., kwartet wiołencolowy, oraz orkiestra mandolinowa. Odegrana dalej będzie sztuczka patryjotyczna „Krwawa wigilia“ omiata na ile powstania z r. 1863. Zakńczona przepiękne żywe obrazy, układ art. malarza p. Fabiańskiego. Bilety wstępnie

OKRUCIEŃSTWA W MOSKWIE.

— Okrucieństwa, których się rząd dopuszczał podczas tłumienia powstania w Moskwie i które toleruje jeszcze i teraz, urągają najbujniejszej fantazji i dla ludzi wychowanych w kulturze XX wieku są czemś gwałtowniejszym i w potworności swojej nieprawdopodobnym.

„Molwa“ petersburska zaczęła zamieszczać materiały do wielkiego aktu oskarżenia o te wszystkie okrucieństwa, który ma być przedłożony przyszłej dumie. Redakcja zaznacza od siebie, że wszystkie te opisy okrutnego postępowania wojska i władz rosyjskich z osobami podejrzanimi o sprzyjanie rewolucji, stanowiące większość wspomnianych materiałów, starała się ona sama sprawdzić, o ile to było możliwem w obecnych stosunkach panujących w Moskwie.

Jeden z takich wstrząsających opisów podajemy tu w skróceniu, zachowując jednakże jego formę osobistego zeznania ze względu na plastykę przedstawiania faktów:

„Aresztowano mnie zupełnie bez powodu dnia 2-go stycznia o godz. 10 rano. Zaprowadzono mnie do jakiejś fabryki za Garbatym Mostem. Po drodze, kozacy, policyanci i żołnierze mieli mnie

nahajkami, kolbami po głowie tak mocno, że kilka razy traciłem przytomność. W kanczere fabryki, dokąd mnie zaprowadzono, znajdował się student Mojsejew, którego brata na dzień przedtem rozstrzelano, pewien ochotnik jedynorodny w cywilnym ubraniu, deputat fabryki Szerbatowa i kilku robotników. Rozmawiał z sobą nie mogłymi, ponieważ pilnujący nas soldaci mieli rozkaz zakazać nas hańbami przy pierwszym słowie. Zupełnie bez jedzenia i wody przesiadaliśmy w niepalonym kanczerze do godziny 4 rano. Wówczas wszedł oficer i powiedział do Mojsejewa: „Proszę za mną!“ Wyszedł obaj, a w jakie półtorę minuty zabuchala salwa karabinowa. Po chwili oficer powraca znowu: „Filaretów (ów deputat) proszę za mną!“ Znowu po upływie minuty — salwa! Po raz trzeci powraca oficer i tym razem rozkazuje, abymy wszyscy wyszli. Przechodziliśmy straszne chwile w przekonaniu, że nas wszystkich rozstrzelają.

Na ulicy otoczył nas konwoj kozacki. Widok okropny. Dokoła wojsko, armaty i płonące gmachy fabryczne. Oficer znowu rozkazuje: „Kozak z nahajką, tu!“ Jedynorodny ochotnik, zdejmuję spodnie! Na trzaskającym mrozie leży nieszczęśliwy. Soldat głowę przytrzymuje mu kol-

ba, a kozak bije nahajem z całej siły. Znowu oczekujemy swojej kolei. Ale! ten kielich nas ominął. Poprowadzono nas do szynku, w którym siedzieli soldaci, którzy się z nas niemilosiernie nagrywali. Wreszcie zaprowadzono nas do uczątku policyjnego. Od bramy jednak do drzwi wielkomyśli musiedliśmy iść przez różgi. Grupy soldatów stojące na dziedzińcu były nas kolbami i nahajkami, a potem podawali drugim. Rozwściekione soldatostwo wrywało nas sobie formalnie, aby się nad nami zgnęć.

Wreszcie znaleźliśmy się w celi więziennej. Na przesłrzeni 8 kroków szerokości a 5 długości zebrało się nas 17. Policjant poczekał nas, że „tu nie będą już nas bili“. Wszyscy byli strasznie pokaleczeni i pobici. O spaniu nie było mowy. Płuskiy lażył rojami po ranach. Przesiadaliśmy tak dwa dni. W środę rano 5 b. m. wyprowadzono nas znowu pod silnym konwojem do fabryki Bochorowa. Było tam już około 150 więźniów, przeważnie robotników.

Rozpoczął się śledztwo odrazu w dwóch grupach. W jednej prowadził je jakiś oficer, w drugiej najpierw pułkownik, a potem oficer, pijany jak ciemna noc, z białym krzyżem na piersiach.

Wszystkich uwiecznionych rozdzielono na trzy grupy. Na lewo skazani na śmierć,

NIEMCZYK STANISŁAW

KRAKÓW, Sukenienne 10, od strony kościoła N. M. P.

dawniej F. WOJTYCH.

Fabryka pleczeń kauczkowych założona w roku 1879, dostawca dla c. k. urzędów

gmin i instytucji.

można nabywać w drogueryi p. Żarskiego, później przy kasie. Ceny biletów: kresla po 3, 2 i 2 kor., parter 40 hal. (dla młodzieży 20 hal.), galeria 20 hal.

Bilety są już w znacznej części rozkupione, gdyż takiego wieczoru już dawno w Podgórze nie widziano.

Unieważnienie wyborów podgórskich do rady miejskiej, odbyłch w maju z. r. orzekło namiestnictwo na skutek protestu wyborczego w ten sposób, że z radnych unieważniono wybór p. Jakóba Firbera, przemysłowca wybranego radnym w III kole 600 głosami, a z jego miejsca poleciło powołać do rady p. Izaka Aleksandrowicza, kupca, który upadł przy wyborach z 400 głosami.

Z zastępów radnych unieważniono wybory p. Markusa Schranzla, piekarsza (z III kola) i p. Leopolda Bernsteina, kupca (z II kola). Uzupełniające wybory będą rozpisane w krótkim czasie.

Kradzież drobiu. W nocy z 22 na 23 bm. akrodimos gospodarzowi Janowi Bartosikowi w Pławoswie z zamkniętej komórkę trzy tużone gęsi. Na piątkowym targu poznał poszkodowany swę gęsi u Maryi Rokossowej, żony wyrobnika, która usiłowała je spieniężyć. Aresztowano ją wraz z synem i oddano do sądu.

Z estrady koncertowej.

Koncert symfoniczny. Wobec nader tłumnie zebranej publiczności odbył się wieczór w sali Sokoła koncert, na rzecz ośiar nie szczęśliwych Królestwa Polskiego. Orkiestra cywilna pod batutą dyrektora Górskiego wykonała bardzo poprawnie „Euryantę” Webera, potem p. Ignacy Friedmann odegrał koncert Czajkowskiego na fortepianie z tow. orkiestry. Trudny ten utwór wypadł tak u solisty jak i w orkiestrze bardzo pięknie, z przyczyny jednak wysunięcia skrzypków na front przed fortepian, instrument ten brzmiał, jakby lekko stłumiony. Publiczność bardzo gorąco oklaskiwała solistę i orkiestrę, a p. Friedmann dostał kilka rzeczy nad program, z czego etiuda ges-dur Chopina zagrana była z nadzwyczajną lekkością i łatwością.

Na zakończenie wykonała orkiestra bardzo

starannie i pięknie symfonie a-moll Mendelsobna.

W końcuem pożyciła za salą Sokoła, ta ostatnia nie pragnie już zupełnie przypodobać się publiczności. I tak podczas muzyki, opiekująca, a troskliwa ręka otwiera górną wentylatory nad głowami graczy. Szczęść zarządzałego żelazowa wywołuje mimowolnie wzdręgnięcie u graczy, i u publiczności: na szczęście operacja ta tylko czerzy razy się powtarzała.

Poraj.

Telegramy „Nowin” Z caratu.

Ogólna reakcja

Odesa. Partya reakcyjna bierze górę, wszystkich członków ruchu, znicierającego do przeprowadzenia reform, uwięziono i będą oni postawieni przed sądem wojennym.

Berlin. Z Petersburga donoszą: Gmina odmówiła żądaniu władzy, ażeby zapłaciła oddać na cele więzienia. Liczba uwięzionych wzrasta z dniem każdym, sądy w Petersburgu funkcjonują tylko pod ochroną wojska.

Magazyn broni.

Ryga (Pet. aj. tel.). Ubiegłej nocy wykryto magazyn broni należący do organizacyi bojowej. Zabrano wiele broni i rewolwerów oraz 30.000 ładunków.

Zajścia w Kulsis.

Tyflis. (Pet. aj. tel.) Usunięty, a nie jak mylnie doniesiono, aresztowany gubernator w Kulsis Staroselski przybył tu, celem złożenia sprawozdania o zajęciach w Kulsis.

Rewolwa wojskowa we Władywostoku.

Petersburg. (Pet. aj. tel.). We Władywostoku wargłeni zrewoltowani majątkowie do składu broni i zabrali amunicję i broń, oraz żądali wypuszczenia uwięzionych. Ubrojeni artylerzyści zajęli baterię Ko-

mandant generał Selivanow udał się do baterii. Zrewoltowani żołnierze dali ognia i zranili komendanta ciężko w szyję i pierś. Do Władywostoku wysłano sześć setni kozaków z karabinami maszynowymi. Generał Miszczenko został zmianowany komendantem.

ROZNE TELEGRAMY.

Przesilenie na Węgrzech.

Fiasko hr. Andrassy'ego?

Budapeszt. Węg. B. Koresp. donosi z Wiednia: Hr. Julusz Andrassy był dzisiaj o godz. 1-szej w południe na audyencyi u cesarza. Oświadczył on po audyencyi, że otrzymał od cesarza polecenie przedłożenia koalicyi ustnie pewnych informacji. Hr. Andrassy dzisiaj popołudniu o godz. 3-ciej udaje się do Budapesztu, aby wykonać to polecenie cesarza. Zapłany o treść tych informacji nie chciał hr. Andrassy nie wyjawiać, jednakże wkrętu po wielu pytańach oświadczył, że sytuacja nie jest korzystniejszą aniżeli wczoraj. Hr. Andrassy przybędzie znowu wkrótce do Wiednia, aby cesarzowi przedłożyć sprawozdanie. Przed audyencyą Andrassy'ego był u cesarza minister wojny Pittreich, prawdopodobnie w związku z wczorajszą konferencyą ministra wojny z Andrassy'm. Popołudniu będzie u cesarza na audyencyi prezydent węgierskich ministrów hr. Feyerary.

„Sytuacja bez wyjścia”.

Budapeszt. Wczoraj popołudniu hr. Andrassy telefonicznie zawiadomił swoich przyjaciół o rezultacie wczorajszej konferencyi. W kołach opozycyi panowała przygnębienie. Zwłaszcza Franciszek Koszt, który rozmawiał z hr. Andrassy'm, oświadczył miał, że sytuacja jest bez wyjścia. W każdym razie przyjmują, że korona nie przyjęła propozycji hr. Andrassy'ego w tej formie, w jakiej on je

na prawo nieokreślni. W środku skazani na chłostę. Uwielbiano tylko tych, którzy wydawali dwóch lub trzech innych. Dziś jest to straszne rzeczy.

Młodzieńki student lat 19 Aleksy Grigorjew dostał się tu bez wszelkiego powodu. Szedł z ojcem ulicą i zatrzymał się w celu odczytania nalepionego na ścianie rozporządzenia general-gubernatora. Ojca przeczono wolno — jego uwięzienie. Z rozmowy z nim przekonałem się, że był to jeszcze zupełnie dziecinak. Nagle wyskakuje jakiś robotnik i mówi: „Wasze błagorodie, oto nasz głowny mowca!” I biednego chłopaka poprowadziła na lewo... Jakaś baba widząc, że jednego uwalniają, wrzasnęła: „Jakżeż, to uwalnianie głownego naszego powstańca?” Uwolnionego już biedaka zawrócono znowu na lewo, ale po chwili wypuszczono go ponownie, a babę poprowadzono na lewo. Baba jednak zaczęła tał wreszcząc, wyć i błagać, że dla świętego spokoju zaprowadzono ją do grupy na prawo.

Cała ta okropna historia trwała do wieczora. O godz. 5 przyszła na nas kolej stawiania przed sądem wojennym. Składał się on z oskarżyciela, którym był jakiś oficer Siemionowski pułku gwardyi i z trybunału. W tym ostatnim za-

siadało dwóch pułkowników żandarmerji w ubraniach cywilnych i jakiś general. Oficer z miną człowieka opowiadającego dyktoryki damom na balu przedstawiał trybunałowi oskarżonych.

— Oto przedstawiam panom oryginalny egzemplarz dwornika, który był równocześnie mową podczas strejku stróżów kamieniczeń. „Il faut le fusiller”!

— „Certainement!” — odpowiadał trybunał i skazanego na śmierć odprowadzali na lewo.

Albo tak akt oskarżenia:

— Oto krawiec, który pozwoił sobie powiedzieć policyantom coś o honorze jakimś. Policjant wybił go, a on śmiał bronić się.

— Na śmierć! — zawyrokował trybunał.

Wogóle z rozmów z towarzyszymi niedoli przekonałem się, że w Moskwie można być uwięzionym, zbitym i rozstrzelanym za 1) noszenie długich włosów wedle studenckiej mody, 2) za smagłą cerą, przypominającą żyda, 3) za posiadanie kurki studenckiej pod palattem.

Jednego studenta strzelano za to, że znaleziono przy nim w jednej kieszeni czerwona chustka, a w drugiej odpis jakiegoś piśmińki rewolucyjnej. Jednego starego kasjera kolejowego aresztowano i zbito nahażkami na śmierć za to, że znaleziono przy

nim tytoń, zawinięty w czerwony papier. W protokołach sądu wojennego zapisywano takie motywy wyroków śmierci: „Za to, że nie szedł najkrótszą drogą”, „Za podejrzenie długie włosy” itp.

Nas skazano na chłostę. Wykonywano ją natychmiast na śniegu czterech kozaków, którzy pod karą śmierci musieli być z całej siły. Oficer gwardyi z gracyą wodzireja balowego wywoływał nazwiska skazanych i kierował egzekucyą, zawsze uśmiechnięty i zadowolony z siebie. Widziałem ręce dwóch wychłostanych studentów. Z początku były one podobne do sekanych kołtów, potem okropnie spuchły... Podczas chłosty rozlegały się ciagle z tamtej strony dużego gmachu fabrycznego salwy karabinowe.

Wreszcie egzekucya skończyła się. Pozostawiono nas na dworze, a żołdaci śmiali się z nas, po ówning panujące zimno z gorącym pewnych części ciała. Podczas tego przejechały koło nas dwa wozy nakryte rogatami. Soldaci powiedzieli wówczas: „Widzicie, jak waszego brata rozstrzelali i teraz rozwózają mięso. Tak samo i z wami będzie!” Powracając do więzienia, spotkaliśmy jeszcze sześć wozów z trupami. Najazultz wypuszczono nas na wolność.

PACZKI po 8 hal., CHRUST,
codziennie świeże. Przyjmuje zamówienia
na torty, cukry s.t.p.

Czekolada własnego wyrobu

polica

- CUKIERNIA ADAMA PIASECKIEGO -
Kraków,

przedłożył, jednakże, że nic nie została przerwana i że wszystko zawisłem jest od konferencji hr. Andrasego, z ministrem wojny Pittlichem.

Cała prasa peszteńska wyraża się z nader wielką rezerwą o widokach pokoju. Niema żadnego dziennika, któryby nie wyrażał życzenia rychłego pokoju, ale też wszystkie bez wyjątku równocześnie podkreślają, że przy ewentualnym zawarciu pokoju **prawa Węgier nie będą uszczuplone.**

Wojna cłowa między Austrią a Serbią.

Belgrad. Dłówny List donosi, że rząd serbski zamawiał dwóch delegatów, którzy udają się do Zofii, w celu prowadzenia rokowań w sprawie zawarcia serbsko-bułgarskiej konwencji kolejowej, mocą której kolej bułgarska przewoziłaby towary serbskie na podstawie najniższych taryf.

Belgrad. Komunikat rządowy donosi. Rząd przyjął z zadowoleniem do wiadomości decyzję kilku kategorii urzędników dobrułownego wytrzeżenia się pewnej części placu na **czas wojny cłowej** i uznaje ten dowód polityczny. Rząd zawiadamia jednakże w komunikacie, że obecnie nie zachodzi dla niego potrzeba korzystania z tej ulgi i ma nadzieję, że kraj bez niej będzie w możności wyjść z trudnego położenia. Aby umożliwić najlichnieszy udział kupców w jurzejszym zgromadzeniu kupców z całego kraju, rząd dał kupcom do dyskusji **bezpłatne pościagi.** Organ rządowy wzywa kupców, aby poparli raz jednomyślną uchwałę. Jako represalja z powodu zamknięcia granicy rząd serbski czyni rozmaite trudności posyłkom z Austro-Węgier.

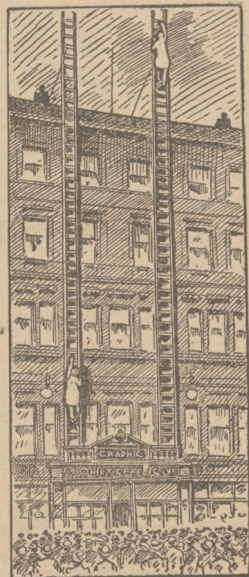
Władze cłowe zastanawiają wobec tych posylek rozmaite formalności, które powodują znaczną zwłokę. Traktat handlowy mimo tego nie bywa naruszany. **Prasa serbska ogłasza nazwiska** tych mie-

szkańców belgradzkich, którzy czynią zakupna w Zemuniu lub poddanych serbskich, mieszkających w Zemuniu, a robiących zakupna w Belgradzie.

Ze świata: Kronika ilustrowana.

Król na stosie. Jednym z najcięższych państw w Azji wschodniej jest bezspornie królestwo Kambodża, wielokrotnie mniej więcej takiej, jak Czechy, posiadające przeszło milion mieszkańców. Ludność mało ucywilizowana, jednak spokojna, mieszka w małych chatkach bambusowych, umieszczonych na słupach. Bogatsi mieszkańcy żyją w wielożenstwie. Kambodża już dawno straciła swoją niepodległość, a obecnie należy do posiadłości republiki francuskiej, która jednak po opanowaniu tem państwem pozostawiła mu tytuł królestwa. Król posiada absolutną władzę i nominalnie uważany jest za posiadacza i pana całego kraju. W rzeczywistości jednak król otrzymuje od Francji pół miliona franków rocznej pensji, a rządzi generalny gubernator, mianowany przez rząd francuski. Po królu cieszy się największym znaczeniem abdykowany król — wedle bowiem starodawnego prawa królewskiego każdy król musi po pewnym czasie abdykować — dalej najbliższy księżę z rodziny królewskiej, pierwsza księżniczka, zowiący królową-matką, a w końcu pięciu ministrów. Religij panującą jest budyzm, połączony z białmatyzmem, a kasta kapłanów ma wielki wpływ.

Rycina nasza przedstawia nadzwyczaj ciekawą ceremonię religijną palenia zwłok zmarłego króla Norodona. Obecny król nazywa się Sisawath. Kapłan zapala właśnie stos drzewa, na którym znajdują się zwłoki zmarłego króla. Pan zaś w fraku jest delegatem generalnego gubernatora, wysłanym specjalnie na tę oryginalną religijną ceremonię.

Drabiny wyborcze angielskiej gazety. (Według fotografii).
Oryginalną ideę miał angielski dziennik „Daily Graphic” w Londynie. Aby publiczność

K A I N.

Powoz zjechał przed ganek hotelu i za chwile pędził już po białej szosie między białkami, na wozach a gęstym szeregim cyprysów, palm i laurowych —
— Jazda! Bóg! Narzeczcie jesteśmy sam! — odezwał się siedzący w powozie między mężczyzną do swej towarzyszk.

To bardzo sympatyczne kobiety — odpowiedziała.

— Nie przeczę, ale człowiek raz tylko w życiu odjecha podroż posłuszną.

— Także skromne, ciche, inteligentne...
— Odruczył się w stronę hotelu, na którego wrotach widac jeszcze było dwie postacie kobiece.

— Najdroższ! Nie mam nie przeciwko tym panom. Przeciwnie cieszę się, że znalazlasz sobie towarzystwo. Zdaże się, że przez sześć tygodni naszej podróży nie rozmawialiśmy z nikim rozsądnie.

— Usmiechnęła się łagodnie. Tak, sześć tygodni... Od sześciu tygodni są — mężem i żoną.

— On mówił dalej:

— I zresztą po co nam rozsądek? Takie szczęśliwe chwile przeżywa się raz tylko w życiu.

Po chwili dodał z gorczycą.
— Głupi ten, kto sam sobie truje poezję tych dni szczęśliwych.

Spuściła na męża z przestraszeniem.

— Co się z tobą najdroższy, stało od wczoraj?

— Nic... Wspomnienie... tylko wspomnienie... Być tak szczęśliwym... miedzi jest,

te ukochaną przy sobie... Ach! Przed oczami ciągle staje polanka leśna... pojęcie ranek listopadowych... I myśleć nie chce, nie chce... a muszę!

— Czy mówisz, najdroższy, o tem, o czem mówiłeś mi przed słobem?

— Nie wszystko ci powiedziałem... Miałem niesześć... zastrzelam przeciwnika w pojedynku. Minowoli... Nie chciałem trafić w niego... Nie byłam nawet poważnie obrażony! Bote! Głupia awantura na maskaradzie... i zgubę młode życie! Ale — niema już rady...
— Przecież to dawno minęło. Byłeś dostatecznie ukarany!

— Tak, Bóg tylko wie, ile wycierpięciem. Zerwałem ze swym zawodem, straciłem bezpowrotnie trzy lata w twierdzy. Ale to nie koniec... A wyrzuty sumienia, a inki duszy?... Dalem sobie słowo, że nigdy już nie stanę do pojedynku. No i cóż? Wkrótce po zwolnieniu z więzienia, wyzwał mnie przyjaciel zabitego. Wierny danej sobie przysiędze, odnowiłem. Ogłosiłem mnie za infamiś... Przesłano przyjmować tam, gdzie dawniej byłem gościem pożądanym... Krótko mówiąc, przez jeden strzał fatalny straciłem wszystko, wszystko, dopóki nie spotkałem ciebie!

Objął ją w pół i zajrzał badawczo w jej oczy.

— Ty mi musisz zastąpić wszystko! Tyś wszystkim dla mnie... Ty jesteś szczęściem moje, które losowi zawisłemu skradłem!

Obejrzała się dokoła, czy ich nikt nie widzi i wyciągnęła usta do pocałunku.

— Dlaczego myślisz wciąż o tej smutnej przeszłości! — rzekła z tkliwym wyrazem.

Nie zaraz odpowiedział. Oczy jego ponuro spoglądały w przestrzeń, niby zapomniał, czasem budzą się nagle. Nie wiem, dla czego, ale od wczoraj coś mnie męczy, coś trwoży... Musi być jakaś przyczyna, ale ja jej znaleźć nie mogę i to mnie męczy.

Milega i smutna patrzyła na męża.
Powóz toczył się dalej. Słońce paliło i tylko świeży wiaterek morskich chłodził nieco twarz. Zewzwał płynęły wonie kwiatów, ale ocałająca przyroda porwała blaskiem i urokiem.

Ale nie rozjaśniła się twarz mężczyzny. Po dłuższym milczeniu odezwał się:

— Jeżeli było wszystko jedno, wróćme do hotelu. Ten piękny obraz bół mi sprawia. Kazał woźnicy zawrócić.

W kwadrans północy wysiadł z powozu i szli przez gajik ku hotelowi.

— Patrz, znów idą te panie — rzekł nagle.

— Jeżeli chcesz, możemy uniknąć spotkania — odpowiedziała, zatrzymując się.

— Mniejsza o to! Jestem dziś nieszczęśliwym towarzyszem, dobrze, że się trochę rozserwiesz.

Przywitał się z matką i córką i szli razem ku hotelowi.

Panie rozmawiały z ożywieniem, on włożył się obok w milczenie.

Obok niego szła młoda panna. Od czasu do czasu rzucała na nią przelotne spojrzenia. Wyglądała na lat dwadzieścia pa-

każdej chwili zawiadamać o wyniku obecných wyborów do parlamentu, redakcja ka-zała na gmaczu redakcyjnym umieścić dwie ogromne drabiny, na których wspólnie się dwie lalki, ustawione według teatralnie nadchodzących wiadomości o stanie wybo-rów. Jedną lalkę przedstawiała stronnictwo liberalne, drugą partję konserwatywną. Jak wiadomo, obecne wybory w Anglii przynio-siły zupełnie pogrom konserwatyzmu i impe-ryalistom (Chamberlain), a zwyciężyli libe-rałi, zwolennicy wolnego handlu, oraz par-tya robotnicza. To też na drabinie widzimy lalkę konserwatywną na dolnych szczeblach, a liberalna wdrapała się prawie na dach.

Z Królestwa Polskiego.

Z Łodzi

piszą nam:

Fatalne stosunki panują w Łodzi. W przemysle tamtejszym znowu zapanał ferment, który uniemożliwia prosperowa-nie wielu fabryk.

Robotnicy niekiedy stawiają takie żądania, że zarządy fabryk przyjąć ich nie mogą i postanawiają zawieszac pro-dukcję!

Nie licząc fabryk mniej-zych, w naj-blizszej przyszłości na stanąć fabryka Prusaka, a w dniu 8 lutego zamknięta będzie na czas nieograniczony fabryka I. K. Poznańskiego, która faktycznie jest już nieczynna skutkiem strejku robotni-ków.

Tym sposobem znowu kilka tysięcy lu-dzi zostaje na bruku w tak krytycznym czasie.

Fabryki Poznańskich mają od 8 lutego zostać zamknięte.

O zdziwieniu ogólnem świadczy taki fakt: Dnia 25 bm. około godz. 10 rano

do szpitala Poznańskich wtrącono dwóch ludzi, którzy pchnięciami szpiletu zamor-dowali Antoniego Łukaszeńskiego, zewsz. Łukaszeński w przeddzień raniony został na ulicy dwoma kulami rewolwe-rownymi i znajdował się w szpitalu na kurtycy.

A więc nawet w szpitalu zabijają!

Z Warszawy

piszą nam:
Aresztowania i gwałty czynowników i żołdatwa w całym Królestwie Polsk-im nadają się wprost opisać. W mieście panuje wysocy pesymistyczny nastrój. Rzuceno też dwa razy bomby, jedną (zgola nieszkodliwą) do sklepu piekarza Muranowa, drugą na stacyi Warszawa-Obwodowa, która nadwisiałkiej. Bomba wylała między wagony, w których umieszczeni byli sprowadzeni z cesarstwa robotnicy w liczbie 204. Robotnicy ci pra-cowali pod osłoną wojska i nigdzie się nie wydalali. Siła wybuchu była ogrom-na tak, że wszystkie okna w wagonach i na stacyi powylały. Nikt jednak nie zginął, ani został raniony. Rozesłane patrolo aresztowały pięciu podejrzanych o spełnienie tego zamachu ludzi.

Robotnicy moskale przerażeni rozbie-gli się i porzucili pracę. Rząd sprowadzi-tych Moskali na miejsce wydalonych Po-laków.

Z Plocka

doneszą:

W tut-zysym powiecie chłopci powiesili trzech wójtów, którzy podpisali deklar-ację urzędowania gminnego w języku ro-syjskim.

Wiściani polski poczyna stawać w pierwszym szeregu walczących o swobo-dę narodową!

Prosimy o rychłe odno-wienie prenumeraty celem uniknienia przerwy w dal-szej przesyłce pisma.

Dr. Artur Frommer

h. Wilełsiński, osobne odd. chr. szpili, w. katarza ordynuje przy ul. Radziwiłłowskiej 31, nr. tel. 81, od 3-4 popołudniu

Zakład fotograficzny zapotrzebowany w najnowsze przyrządy do przewielenia, fotografowania, oraz do fotogeniczności

Skrad fortepianów

W. BARABASZ

KRAKÓW, I. 38, I. p. Liscia A-B.

(Dom Wgo Wl. Fischera).

Kancelarya adwokacka Dra Artura Benisa

znajduje się obecnie

przy ul. Długiej Nr. 1. gmach Izby handl.

Zwracamy uwagę Szan. P. T. Abonentów na ogłoszenie Dyrekcji kraj. szkoły ogrodni-czej, umieszczone w dziale inseratowym.

Wszystko jest droższe, tańszy jest tylko jeden wyrób: prawdziwy zegarek Ross.opl. Firma Max Böhmel, Wien IV, Margareten-strasse 38, sprzedaje te zegarki tylko po 350 zł. Należy rozróżniać prawdziwy zegar-ek „Roskop-patent“ od znacznie tańszego ze-garka „System Roskopf“.

Chłopcy potrzebni.

Potrzebni są chłopcy do roznoszenia dziennika za stałą placą. Wiadomość w ad-ministracyi „Nowin“, ul. Zaci. ze 7.

rg. Nie była ładna, a jednak coraz bar-dziej pociągala ku sobie jego uwagę.

Siarza dama rozmawiała z jego żoną; opowiadała jej o swoich podróżach, o słabym swem zdrowiu. Mówiła, że córka poświęciła się dla niej, oddając ciężki cios złamał jej siły fizyczne i moralne.

Młoda kobieta słuchała ze współczu-ciem i tym bardziej chciała się dowie-dzieć, kto są ich przygodnie znajome. — Spojrzała na męża z wyrzutem, gdyż za-pomniał spełnić jej prośbę, by zobaczył w książce przyjezdnych nazwiska 24 kobiet.

Mężczyzna nie zauważył spojrzenia zo-ny. Na zakręście ścieżki spojrzał przypad-kiem na profil młodej panny i w tej chwili zrozumiał, dlaczego wspomnienie pojedynku tak prześladowało go od wczor-raj, od czasu, gdy po raz pierwszy ujrzał ją przy stole obiadowym.

...Po pojedynku, pod wrzawieniem żalu i wyrzutu sumienia, późno w nocy udał się do szpitala, w którym leżał ciężko ranny przeciwnik j-go, aby uzyskać prze-zaczenie.

Niestety, zastał już martwe tylko zwloki. I po raz pierwszy dopiero przyjrzał się dobrze twarzy człowieka, którego wi-dział zaledwie trzy razy w życiu: na ma-nakardach, podczas pojedynku i teraz — na łóżu śmierci. Ta twarz, ten poważny profil młodzieńczy, oświetlony lampą ga-zową, na zawsze utkwil w jego pamięci.

„Spojrzał na młodą pannę...

— Tak, to ta sama twarz — pomyślał z bólem.

— Bardzo bolesny cios musiał pania dotknąć — mówiła młoda małżonka do starszej towarzyski.

— Niech pania Opatrzność zachowa od takiego nieszczęścia w życiu. Straci-łam jedynego syna!

— Nieszczęśliwy wypadek?

— Nie. Syn mój zginął z ręki zabójcy. Po chwilowym milczeniu mówiła z po-zornym spokojem.

Mężczyźni nazywają to pojedyn-kiem. Nie rozumiem tego... Wiem tylko, że jest na świecie człowiek, który nie-zygił do syna mego i zabił go. Cale szczę-ście, że wierzę, iż syna mego zobaczę... tam... w górce... i to wkrótce... Nie wiele pozostało mi życia... Ale jesteśmy już w domu. Że zrobiłam, to w podróży miałam tak smutne dzieje... W podróży słub-nej nie powinno się mieć styczności z niedolą.

Towarzystwo pożałowało się. Młda z córką poszły do ogrodu, a młodzi mał-żonkowie udali się na piętro do swego pokoju.

Zaledwie drzwi się za nimi zamknęły, mężczyzna chwycił młodą kobietę za rękę.

— Prędkiej, zapakuj rzeczy!... Musimy stąd wyjechać... Jadę w tej chwili na dworzec, ty przyjedziesz z rzeczami póź-niej. Wyjeżdżamy pierwszym pociągiem.

— Dlaczego? Co się stało?

— Później ci powiem... Teraz nie py-taj... śpiesz się... Coś mnie dusi w tym domu... Czemuś tak zbladła?

Młoda kobieta, stojąc w oknie, patrzy-ła na ogród. Na werandzie siedzieli o-panie, przed niemi leżała księga przyje-zdnych... Kazali sobie podać księgę, aby zobaczyć nazwisko młodego małżeństwa. Zobaczył księżkę odsunęły gwałtownie.

On widział, dlaczego.

Przeżyła nazwisko tego nieznajomego człowieka, który był przyczyną ich nieszczęścia... Matka płakała, kryjąc twarz w dłonie, córka naprzemiennie usiłowała ją uspokoić.

Młoda kobieta odwróciła się od okna i spojrzała na męża. Wrokiem badaw-czym zapytywała: „Wiec to ty?”

W oczach jego wyczylała odpowiedź: „Tak, to ja, to ja!”

Ukradkiem, gorączkowo, jak złochny-ców dwoje, wykradli się z hotelu ku dworcowi... Aby jak najprędzej, najdalej stąd...

Gdy pociąg ruszył, mężczyzna ode-tnął z ulgą i wycałował rękę do mło-dej kobiety, aby czuć bliskość drogiej istoty... Lecz nagle nowy ból cisnął jego serce: Ją ręką, której tak pragnął, od-trąciła go...

A kiedy spojrzał na twarz młodej zo-ny, przeczytał w oczach jej strach przed tym, który przelał krew ludzką...

W tej chwili uczył się zupełnie samo-tnym. Ta, która była dlań wszystkim, stała mu się obcą. Urok miodowego mie-sięca, szczęście domowe — wszystko zni-knęło... Zrozumiał, że wszystkie miły, ja-kie przemił, nie odkupiły popełnionej zbrodni.

I w huku kół wagonu słyszał jedno-stajny, złowrogi głos: „Kainie! Kainie! Gdzie brat twoj, Abel?”

I szeroko rozwartemi oczyma spogla-dał w ciemną przestrzeń, a turkot po-ciągu powtarzał bezustannie: „Kainie! Kainie!”

Tani Sklep Chrześcijański
„Pod Kościuszką“
w Krakowie, ulica Mikołajska L. 1.

połącza na obecną porę: Materye wełniane, szelki, barcha-ny, Bluzki i Halki gotowe. — Kocy, Mapy i chodniki. Bielizna męska i damska własnego wyrobu. — Wyprawy ślubne Ceny bardzo niskie i stałe. Sklep w niedzielę święta zamknięty. — Złocienia i prowizoryi szatnia się odwrotnie

